

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 246/07-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. októbra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. I. O., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Co 484/05 z 29. septembra 2006 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky pri vybavovaní jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania zo 16. marca 2007 a opakovaného podnetu z 5. júna 2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. I. O. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. septembra 2007 doručená sťažnosť JUDr. I. O., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou „*namietam porušenie môjho ústavou zaručeného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1*

úst. zák. č. 23/1991 Zb. a čl. 6 Európskeho dohovoru rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave z 29. 9. 2006 sp. zn. 4 Co 484/2005“.

Zo sťažnosti a pripojenej kópie uznesenia Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 484/05 z 29. septembra 2006 vyplýva, že krajský súd týmto uznesením rozhodol o odvolaní navrhovateľov PhDr. M. B. (ďalej len „navrhovateľka v prvom rade“) a sťažovateľa ako navrhovateľa v druhom rade proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava V č. k. 6 C 383/98-238 z 31. októbra 2005 o trovách konania, pričom napadnuté uznesenie okresného súdu zmenil tak, že navrhovateľke v prvom rade uložil povinnosť zaplatiť odporkyni v prvom rade náhradu trov konania v sume 5 630 Sk a odporkyni v druhom rade v sume 4 860 Sk a sťažovateľovi ako navrhovateľovi v druhom rade uložil povinnosť zaplatiť odporkyni v prvom rade náhradu trov konania v sume 1 900 Sk a odporkyni v druhom rade v sume 1 900 Sk.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti zhrnul námietky proti označenému uzneseniu krajského súdu nasledovne:

«1) Sťažovateľ v spore sp. zn. 6 C 383/1998 u Okr. súdu Blava 5 ako splnomocnenec zastupoval navrhovateľku PhDr. M. B. ktorá si uplatnila nárok na zaplatenie peňažnej čiastky proti odporkyniam 1, 2. Podľa dohody uzavretej 12. 3. 1999 navrhovateľka cedovala časť svojho nároku vo výške 10.000, na JUDr. I. O. Uznesením z 10. 4. 1999 sporový súd pripustil vstup menovaného do sporu ako účastníka. V dohode z 15. 2. 2002 obe strany sa dohodli na zrušení cedovania, o čom bol sporový súd písomne upovedomený.

2) priebeh sporu v naznačenom smere bol nasledovný:

a) vychádzajúc zo zásady obsiahnutej v § 92 ods. 1 až 4 a § 95 ods. 1, 2 o. s. p. predmet sporu a okruh účastníkov možno počas konania zmeniť iba so súhlasom sporového súdu. Z rozsudku zo dňa 24. 9. 2003 por. č. 160 Okr. súdu Blava 5 naopak vyplýva, že o nastalých zmenách v tomto smere nebolo vôbec rozhodnuté, súd taktiež nerozhodol o návrhu na doplnenie tohto rozsudku podanom 15. 12. 2003.

b) Dohodou o zrušení cedovania časti nároku navrhovateľka nadobudla nárok na celú pôvodne uplatnenú pohľadávku. Z mojich podaní vyplýva, že odvolací súd o tejto okolnosti včas nadobudol vedomosť. Preto „odôvodnenie“ v napadnutom rozhodnutí odvolacieho súdu z 29. 9. 2006 v znení „nakolko neuviedol dôvod späťvzatia návrhu,

z procesného hľadiska zaviniť zastavenie konania“ je nesprávne a preto skutkove a právne ani neobstojí.»

Zo sťažnosti a kópie pripojeného prípisu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. VI/2 Pz 282/07-6 z 18. júla 2007 ďalej vyplýva, že sťažovateľ sa podnetom zo 16. marca 2007 a následne opakovaným podnetom z 5. júna 2007 adresovaným generálnej prokuratúre domáhal podania mimoriadneho dovolania proti označenému uzneseniu krajského súdu v časti výroku, ktorým bol zaviazaný zaplatiť odporkyniam náhradu trov konania. Označeným prípisom generálna prokuratúra opakovaný podnet sťažovateľa odložila.

Podľa sťažovateľa *„pre uvedené závažné pochybenia v konaní súdnom a tiež u Generálnej prokuratúry sťažovateľovi bolo odopreté základné ústavou zaručené právo na spravodlivý a nestranný súd a odňatá možnosť konať pred súdom“*, a preto navrhuje *„uložiť Generálnej prokuratúre, aby v zákonnej lehote (t. j. do 26. novembra 2007) podala mimoriadne dovolanie proti rozhodnutiu KS Blava z 29. 9. 2006 sp. zn. 4 Co 484/2005 s návrhom na jeho zrušenie NS SR“*.

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané

oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní na základe obsahu sťažnosti ustálil, že sťažovateľ ňou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Co 484/05 z 29. septembra 2006 a postupom generálnej prokuratúry pri vybavovaní jeho podnetu zo 16. marca 2007 a opakovaného podnetu z 5. júna 2007, ktorými sa domáhal podania mimoriadneho dovolania proti označenému uzneseniu krajského súdu v časti výroku, ktorým bol zaviazaný zaplatiť odporkyniam náhradu trov konania.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie pred ústavným súdom je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody. Zmeškanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, III. ÚS 124/04, I. ÚS 24/05).

Z uvedeného je zrejmé, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. III. ÚS 114/03, IV. ÚS 236/03).

Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, že podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnemu prokurátorovi [§ 243e až 243j Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)] nemožno z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti ústavnému súdu podľa tohto článku ústavy, a na jeho

podanie nie je preto z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu možné prihliadať (napr. I. ÚS 49/02, IV. ÚS 200/05, II. ÚS 169/06).

Z obsahu sťažnosti i pripojených príloh zjavne vyplýva, že sťažnosť bola v časti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie označených práv napadnutým uznesením krajského súdu, podaná zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a preto ústavný súd v tejto časti sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Vo vzťahu k časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 dohovoru postupom generálnej prokuratúry pri vybavovaní jeho podnetu a opakovaného podnetu na podanie mimoriadneho dovolania ústavný súd považoval za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej z príslušných ustanovení OSP (§ 243e až 243j) nevyplýva povinnosť generálneho prokurátora vyhovieť každému podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, a teda ani právny nárok podnecovateľa na jeho podanie. Je na úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá alebo nepodá mimoriadne dovolanie (táto úvaha je vylúčená iba v prípade, že zistí, že zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania sú splnené). Oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania preto nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (m. m. napr. II. ÚS 42/01, I. ÚS 67/02, II. ÚS 11/04).

Základnou a nevyhnutnou podmienkou úspešného uplatňovania ochrany práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru v konaní pred ústavným súdom je existencia ústavou garantovaného práva zakotveného v právnom poriadku Slovenskej republiky, ochrany ktorého sa fyzická osoba alebo právnická osoba môže domáhať na súde alebo inom orgáne verejnej moci. Keďže právo na podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom na základe podnetu fyzickej osoby alebo právnickej osoby nemožno považovať za súčasť základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ani práva podľa čl. 6 dohovoru, k porušeniu týchto práv sťažovateľa

postupom generálnej prokuratúry pri vybavovaní jeho podnetu a opakovaného podnetu nemohlo dôjsť.

Podľa ústavného súdu by o porušení označených práv sťažovateľa bolo možné uvažovať len v prípade, ak by orgány prokuratúry nevenovali jeho podnetu pozornosť, ktorú vyžaduje zákon. Namietaný postup generálnej prokuratúry, ktorým odložila opakovaný podnet sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania, však prijatie takéto záveru na základe zistení ústavného súdu neumožňuje. Z priloženého prípisu generálnej prokuratúry č. k. VI/2 Pz 282/07-6 z 18. júla 2007 totiž vyplýva, že podnetom sťažovateľa zo 16. marca 2007, ako aj jeho opakovaným podnetom z 5. júna 2007 sa orgány prokuratúry zaoberali zákonom ustanoveným spôsobom.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti návrhu (sťažnosti) možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu tohto základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98). Inými slovami, ak sťažovateľ namietne také porušenie základného práva alebo slobody, ktoré podľa okolností daného prípadu očividne nemohlo nastať, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (podobne napr. II. ÚS 70/99).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho označených práv postupom generálnej prokuratúry podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. októbra 2007